

ע"פ 2739/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2739/14

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 27.2.2014 בתפ"ח 44527-03-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: ש' דותן, א' זמיר וי' לוי

תאריך הישיבה:

ט"ז בטבת התשע"ו (28.12.2015)

בשם המערער:

עו"ד עלא תלאווי

בשם המשיבה:

עו"ד עילית מידן

מתורגמן לשפה הערבית:

חמיד חלאילה

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים: ש' דותן, א'זמיר, י' לוי) מיום 27.2.2014, במסגרתו הושטו על המערער 18 שנות מאסר (בניכוי ימי מעצרו), מאסר מותנה ופיצוי למתלוננות בסך 140,000 ש"ח.
2. המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בביצוע של העבירות הבאות: התפרצות לבית בכוונה לבצע עבירת פשע בנסיבות מחמירות (נשיאת נשק קר); מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14 שלא בהסכמתה ובאיום בנשק קר (ריבוי עבירות); ניסיון אינוס של קטינה מתחת לגיל 14 שלא בהסכמתה באיום בנשק קר; איומים; חבלה בכוונה מחמירה; ותקיפה.
3. לפי כתב האישום, המערער נכנס ביום 13.3.2013 בסמוך לשעה 05:00 לבית מגוריה של משפחה – הכוללת אב, אם ושלושה ילדים – דרך חלון המטבח שהיה פתוח, בכוונה לבצע עבירות גניבה ופשע. בשלב מסוים, לאחר שגנב מכשיר טלפון נייד, נטל המערער סכין מטבח ונכנס לחדר הילדים, שם הצמיד את הסכין לצווארה של הקטינה בת ה-9 שישנה בחדר, איים עליה, הוריד את תחתוניה וביצע בה מעשה מגונה. לאחר מכן הפשיל את מכנסיו ותחתוניה וניסה לבעול את הקטינה, על אף בכיה ואמירתה כי כואב לה. בנוסף, איים המערער על אחיה הקטין, בכוונה את הסכין לעברו, וכיסה אותו בשמיכה שעמה ישן. אמם של הילדים ששמעה, באמצעות אינטרקום, את בתה בוכה, נכנסה לחדר, אחזה בשערות ראשו של המערער, משכה אותו ממיטת בתה ודחפה אותו לעבר המסדרון. בתגובה תקף המערער את האם באמצעות ידיו ודקר אותה בבטנה באמצעות הסכין. בהמשך המאבק בין השניים, ומשעקה האם לעזרת האב, נעור האב משנתו, ירד לסלון הדירה ונאבק במערער עד שהכניעו וקשר את ידיו.
4. בית המשפט המחוזי עמד על אירועים מזעזעים אלו בגזר דינו ושקל את מכלול הנסיבות הרלבנטיות. לאחר כל אלה קבע את מתחם הענישה הראוי (בין 16 ל-20 שנות מאסר) וגזר על המערער את העונשים הנ"ל.
5. המערער טוען כי מתחם הענישה שנקבע והעונש שהושת עליו חורגים ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות, תוך שהוא מפנה למספר פסקי דין בהם הושטו עונשים שנעו בין 10 ל-15 שנות מאסר בגין מעשים דומים ואף חמורים יותר לטענתו. עוד נטען כי האירועים התפתחו בעל כורחו של המערער והוא לא יכול היה להפסיקם בשלבים שונים של ההתרחשות. בנוסף נטען כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לקולא לנסיבות חייו הקשות, לגילו הצעיר, לעברו הנקי ולנטילת האחריות על ידו. משכך עותר המערער להקלה בעונשו.
6. המשיבה טוענת כי מסכת האירועים במקרה דנן הינה קשה ויוצאת דופן בחומרתה. עוד נטען כי חייהם של בני המשפחה נפגעו בצורה קשה עקב מעשיו של המערער (כפי שגם עולה מתסקיר נפגעי עבירה מיום 12.12.2013 שהוגש לעיונו, ממכתבם של האם והאב מיום 30.7.2015 ומדברי האב לפנינו). לשיטת המשיבה, חומרתם היתרה של מעשי המערער מצדיקים את קביעת מתחם העונש והשתת העונש כפי שנגזר על המערער, והיא עותרת להותירו על כנו.

7. לאחר ששמענו את טיעוני באי כוח הצדדים בדיון שלפנינו השתכנענו כי אין כל הצדקה להתערב בעונש שאותו קבע בית המשפט המחוזי. המקרה המתואר בכתב האישום הינו אחד מאותם אירועים מצמררים, קשים ובלתי ניתנים לתפיסה שרק בנס ובזכות תושייתם ונחישותם של האם והאב - לא הסתיים בצורה טרגית יותר, וגם כך היו לו תוצאות קשות. אכן בית המשפט המחוזי ראה לנכון לקבוע מתחם עונש שאינו קל כלל ועיקר, אך זהו אחד מאותם מקרים שבהם ראוי שייקבע מתחם מחמיר. העונש שנקבע, באמצעו של המתחם דנן, משקף איזון ראוי בין נסיבותיו הקשות של האירוע, הערכים ששומה על בית המשפט להגן עליהם, שיקולי הענישה הרלבנטיים ונסיבותיו האישיות של המערער.

8. הערעור נדחה איפוא.

ניתן היום, ט"ז בטבת התשע"ו (28.12.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט